

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. Sentència del Tribunal Constitucional, de 12 de juny de 2025. Desestimació de **conflicte de competència entre el Senat i el Govern en relació amb la derogació de l'impost de successions i donacions**.

El ple del TC, per unanimitat, va desestimar el conflicte de competència plantejat pel Govern contra l'acord de la Mesa del Senat pel qual es va prendre en consideració una proposició de llei, plantejada pel grup parlamentari Popular, per derogar l'impost de successions i donacions.

El Govern va interposar l'anomenat «veto pressupostari» conforme a l'article 134.6 de la CE, al·legant que la iniciativa afectava el pressupost.

La Mesa del Senat va rebutjar el veto, argumentant que no s'ajusta a la doctrina constitucional sobre l'article 134.6 de la CE perquè, donada la seva entrada en vigor (l'1 de gener de 2024), no afectava el pressupost vigent.

Davant d'això, el Govern va plantejar al TC un conflicte de competències.

La sentència desestima el conflicte, en el sentit que entén que acollint la doctrina constitucional de l'esmentat article de la CE, el Govern s'ha excedit en l'ús de la seva prerrogativa. Així mateix, recorda altres conflictes de competències.

La sentència conclou desestimar el conflicte de competències entre el Senat i el Govern.

SALA SEGONA

2. [Sentència](#) de 26 de maig de 2025, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional. Estima el recurs d'empara interposat pels diputats i diputades del grup Popular del Parlament de la Rioja sobre la **fixació de l'ordre del dia dels plens parlamentaris en limitar la intervenció de la Junta de Portaveus** i anul·la diverses resolucions del president de la cambra.

La Sala Segona del Tribunal Constitucional, en aquesta sentència, per unanimitat, va estimar en part el recurs d'empara interposat pels diputats i diputades del grup

Popular al Parlament de la Rioja en l'anterior legislatura contra dues resolucions del llavors president de la Cambra legislativa, de dates 16 i 23 de desembre de 2022, per les quals es fixen l'ordre del dia de sengles plens, així com davant diversos acords de la Mesa del Parlament de 28 i 29 de desembre de 2022, 10, 16 i 17 de gener i 9 de febrer de 2023.

La sentència aprecia que les resolucions del president del Parlament de la Rioja impugnades van vulnerar el dret fonamental de participació política dels recurrents (article 23.2 de la CE) per desconèixer la facultat atribuïda pel Reglament de la Cambra a la Junta de Portaveus per decidir els ordres del dia de les sessions plenàries del Parlament.

Així, segons el que disposa el Reglament del Parlament, es desprèn que la fixació de l'ordre del dia de les sessions plenàries és competència compartida entre la Presidència de la Cambra, la Mesa del Parlament i la Junta de Portaveus; no obstant això, les resolucions del president recorregudes en empara limitaven la intervenció de la Junta de Portaveus a una mera audiència i no tenia en compte que era una competència decisòria compartida amb la Presidència i la Mesa del Parlament.

Aquesta sentència posa de manifest que es va produir una vulneració del que preveu el Reglament de la Cambra legislativa que, al seu torn, va suposar una infracció del dret fonamental de participació política consagrat en l'article 23.2 de la Constitució espanyola, ja que va privar el representant del grup Popular en la Junta de Portaveus i, per tant, al Grup Parlamentari al qual representa, d'una facultat essencial del càrrec públic representatiu, atès que la participació en la fixació dels ordres del dia de les sessions plenàries parlamentàries resulta determinant en relació amb l'exercici de les facultats essencials que integren la potestat legislativa i de control de l'acció del Govern, ja que només a través dels ordres del dia de les sessions plenàries els diputats i diputades coneixen i poden contribuir a formar la voluntat de l'òrgan col·legiat del qual formen part.

Com a conseqüència dels arguments anteriorment exposats, la sentència conclou:

- D'una banda, declarar la nul·litat de les resolucions del president del Parlament de la Rioja recorregudes en empara, sense que procedeixi a adoptar cap altra mesura de restabliment en relació en el gaudi del dret vulnerat, atès que aquestes resolucions recorregudes van ser adoptades en una legislatura parlamentària ja finalitzada.
- I, d'altra banda, desestimar la resta de les alegacions dels recurrents contra determinats acords de la Mesa del Parlament de la Rioja sobre la celebració de sessions extraordinàries, sobre admissió a tràmit de la proposició de Llei sobre

la reforma del Reglament de la Cambra (precisament per limitar la intervenció de la Junta de Portaveus a un mer tràmit d'audiència a l'hora de confeccionar l'ordre del dia de les sessions plenàries) i, sobre la composició de les comissions permanents i especials.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 544/2025](#), de 8 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència relatiu a la **participació de les centrals sindicals en les comissions de valoració en els processos de concursos per a la provisió de llocs de treball en les administracions públiques**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia el 14 de juliol de 2022 que va anul·lar l'adjudicació del lloc de secretari/a general de la Direcció Provincial de Ceuta del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport i va acordar la devolució de les actuacions a la sala d'instància.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Sr. Inocencio va interposar recurs contenciós administratiu contra la resolució dictada per la Direcció Provincial de Ceuta del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport, referent a l'adjudicació del lloc de treball de la Secretaria General d'aquesta, davant la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia. La Sala de Sevilla va anul·lar la resolució administrativa recorreguda en considerar que el director provincial no podia formar part de la comissió de valoració per ser un càrrec de designació política, la qual cosa contravindria el que disposa l'article 60.2 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic.
- Contra aquesta sentència, l'Advocacia de l'Estat va presentar recurs de cassació autonòmic, que va ser estimat per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia el 30 de setembre de 2021 casant la sentència recorreguda i acordant la devolució de les actuacions a la sala d'instància perquè es pronunciés sobre la resta de les qüestions plantejades.
- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia va dictar el 14 de juliol de 2022 una segona sentència que es va pronunciar sobre la resta de les qüestions plantejades en recurs contenciós administratiu, concretament sobre:

la vulneració de l'article 60.3 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat per Reial decret legislatiu 5/2015, al·legant que no procedeix la participació dels sindicats en els processos selectius de les administracions públiques a través dels representants nomenats per ells; la infracció de l'article 41.4 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, pel qual es regula el Reglament d'ingrés, provisió de llocs de treball i promoció professional dels funcionaris civils de l'Administració general de l'Estat, al·legant que no podia participar la persona designada, funcionari docent, en no comptar amb la prèvia i preceptiva autorització del Ministeri convocant i la infracció de l'article 47.2 del Reial decret 364/1995, al·legant error en el barem dels mèrits valorables.

L'estimació del primer dels motius d'impugnació va donar lloc a l'estimació del recurs contenciós administratiu interposat i la declaració de nul·litat de la resolució recorreguda, d'acord amb el que estableix l'article 47.1.e) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, en haver format part de la comissió de valoració dues persones designades com a representants pels sindicats més representatius i, en conseqüència, per vulneració de l'article 60.3 del TREBEP.

- Contra aquesta segona sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia de 14 de juliol de 2022, la representació processal de l'Administració de l'Estat va presentar davant del Tribunal Suprem recurs de cassació.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant Interlocutòria de 3 d'abril de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si els representants designats per les organitzacions sindicals poden –o no– participar en les comissions de valoració dels concursos per a la provisió de llocs de treball dins de l'Administració general de l'Estat.
 - Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 60, 78 i 79 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat per Reial decret legislatiu 5/2015; l'article 47.1.c) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i article 46 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, pel qual es regula el Reglament d'ingrés, provisió de llocs de treball i promoció professional dels funcionaris civils de l'Administració general de l'Estat.

La sentència conclou assenyalant que els representants de les organitzacions sindicals poden participar en les comissions de valoració dels concursos convocats per a la provisió de llocs de treball dels funcionaris de l'Administració general de l'Estat ja que la prohibició de l'article 60.3 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic de participar en els òrgans de selecció en representació o per compte d'un altre solament s'aplica en les proves de accés a la funció pública, no en els concursos per a la provisió de llocs de treball en els quals les comissions de valoració es configuren com a òrgans col·legiats de caràcter tècnic, la composició dels quals no s'oposa al text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic.

4. [Sentència 574/2025](#), de 19 de maig, de la Secció 3a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **impugnació en via d'apel·lació contra les interlocutòries dictades pels jutjats contenciosos administratius en execució de sentències**.

La Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Mancomunitat de Consellos Serra de Barbanza contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Galícia en el recurs d'apel·lació interposat contra la interlocutòria dictada pel Jutjat Contencios Administratiu núm. 4 de la Corunya, i ordena retrotraure les actuacions al tribunal d'apel·lació perquè es pronunciï sobre l'admissibilitat del recurs.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La representació processal de la mercantil Fomento de Construcciones y Contratas SA va interposar recurs contencios administratiu contra la resolució aprovada per la Mancomunitat de Consellos de la Serra do Barbanza davant el Jutjat Contencios Administratiu número 4 de la Corunya.

El recurs contencios administratiu tenia per objecte la resolució de 30 de juny de 2010 sobre la revisió definitiva del cànon dels anys 2007 i 2008 de la concessió administrativa de la gestió de residus sòlids urbans i assimilables.

Aquest recurs es va resoldre per sentència de 2 d'abril del 2014, que va estimar parcialment el recurs, declarant que «el coeficient H de la fórmula, de l'article 39 dels plecs de condicions s'ha de calcular en funció de la mà d'obra que resulta del conveni col·lectiu de FCC per al personal laboral i assimilable de l'esmentada Mancomunitat o el conveni col·lectiu que el substitueixi, per això es declara el dret de la recurrent a la revisió del cànon en el període comprès entre 21 d'agost

de 2007 i 20 d'agost de 2008 conforme a l'esmentat factor i a l'increment que resulti respecte del cànon anterior i aplicat des de l'esmentat mes d'agost, així mateix, va condemnar la Mancomunitat al pagament a l'actora del cànon correctament revisat, més els interessos legals del deute per cada mensualitat endeutada, desestimant la resta de les alegacions de la part recurrent.

El recurs va ser considerat de quantia indeterminada.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Mancomunitat va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de Galícia que va confirmar la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de la Corunya mitjançant sentència de 4 de juny de 2015.
- Com a conseqüència de la sentència d'apel·lació, el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de la Corunya va obrir peça separada d'execució de sentència (10/2016). En aquesta execució es va dictar la interlocutòria d'execució de 24 de gener de 2020, que va resoldre reposició contra la providència de 4 de setembre de 2019.
- Davant aquestes interlocutòries, la representant processal de la Mancomunitat va interposar recurs d'apel·lació que va ser inicialment inadmès pel Jutjat, davant la consideració que només són susceptibles d'apel·lació les resolucions judicials que posen fi a l'execució, la qual cosa va ser rectificada mitjançant recurs de queixa.

Però finalment l'apel·lació va ser desestimada per sentència de 29 d'octubre de 2021.

- Davant aquesta sentència desestimària, els lletrats de la Diputació provincial de la Corunya van presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del TS, mitjançant Interlocutòria de 16 de febrer de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Precisar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si la doctrina establerta en les STS de 25 de maig de 2021, de 13 d'octubre de 2020 i de 26 de juny de 2020, on es declara que d'acord amb els articles 80.1 i 81.1 i 2 de la LJCA, són recurribles en apel·lació les resolucions dels jutjats contenciosos Administratius, revistin forma de sentències o interlocutòries, que declaren la

inadmissibilitat del recurs, amb independència que la quantia del plet no superi els 30.000 euros, és aplicable –o no– als supòsits en què s'impugnen interlocutòries recaigudes en execució de sentència de l'article 80.1.b) de la LJCA.

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 80.1.b) de la LJCA, en relació amb els articles 81.1 a) i 85 de la mateixa Llei, sens perjudici que pugui estendre's a altres normes si així ho exigeix el debat finalment travat en el recurs.

La sentència conclou:

- Que és admissible el recurs d'apel·lació contra els actes dictats pels jutjats contenciosos administratius en execució de sentència.
 - Que no serà d'aplicació a les interlocutòries en execució de sentència, la doctrina fixada pel Tribunal Suprem en relació amb les interlocutòries d'inadmissió dels recursos contenciosos administratius, que són recurribles independentment de la seva quantia.
 - Que la sentència, l'execució de la qual es refereix, sigui apel·lable de conformitat amb els requisits establerts a l'article 81.1 de la LJCA i que l'interès econòmic que es ventili en el recurs d'apel·lació contra la Interlocutòria (summa gravaminis), amb independència de la quantia que tingui l'assumpte principal, tingui una quantia superior a 30.000 euros.
 - Que no serà d'aplicació per determinar l'interès econòmic la doctrina judicial de desagregació de pretensions a efectes de la seva quantificació per al recurs (article 41.3 de LJCA).
5. [Sentència 578/2025](#), de 19 de maig, de la Secció Quarta de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **no obligació de l'Administració d'abonar les despeses de defensa jurídica d'un procés seguit contra una consellera d'una societat mixta en la qual participa l'Ajuntament de Madrid** (Mercamadrid SA).

La Secció Quarta de la Sala Tercera del TS va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la recurrent, consellera d'una societat mixta en la qual participa l'Ajuntament de Madrid (Mercamadrid SA), contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va confirmar en apel·lació la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 9 de Madrid, declarant conforme a dret la desestimació de la

sol·licitud de la recurrent de l'abonament per part de l'Ajuntament de Madrid d'una indemnització per les despeses de defensa judicial i representació derivada d'un procés seguit contra la recurrent com a consellera de l'empresa mixta en la qual participa l'Ajuntament de Madrid (Mercamadrid SA).

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La Sra. Adriana, funcionària de carrera del Tribunal de Comptes va ser nomenada, pel sistema de lliure designació, directora general del Sector Públic de l'Ajuntament de Madrid. En aquesta condició va ser designada, en representació de l'Ajuntament de Madrid, consellera de la societat mixta Mercados Centrales de Abastecimiento de Madrid SA (Mercamadrid, SA).

El 2015 es va interposar denúncia per un dels grups municipals de l'Ajuntament de Madrid contra els consellers de l'empresa mixta Mercamadrid SA, donant lloc a diligències prèvies substanciades per un jutjat d'instrucció de Madrid, essent finalment sobreseguda la causa. Per aquest motiu, la recurrent en la seva condició de consellera de Mercamadrid SA va encarregar la seva defensa a un lletrat de la seva elecció.

Una vegada conclòs el procés penal per sobreseïment, la interessada va reclamar a l'Ajuntament de Madrid una indemnització per les despeses de defensa i representació per una quantia de 44.936 euros; sol·licitud que va ser desestimada per silenci administratiu.

La representació processal de la interessada va interposar recurs contenciós administratiu, seguit pels tràmits del procediment abreujat, davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 9 de Madrid, davant la desestimació per silenci administratiu d'una sol·licitud de rescabament de les despeses de defensa judicial suportada per la recurrent com a conseqüència de la seva condició de consellera de la societat local de l'Ajuntament de Madrid, Mercamadrid SA.

- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 9 de Madrid va desestimar el recurs contenciós administratiu mitjançant sentència de 20 d'abril de 2021.
- Contra la sentència desestimària del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 9 de Madrid, la representació processal de la Sra. Adriana va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va ser també desestimat per sentència de 5 d'octubre de 2022.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid, la representació processal de la interessa va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 24 d'abril de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar:
 - D'una banda, si estan legitimats passivament els ajuntaments en relació amb les reclamacions dels deutes derivats de les actuacions de les societats mercantils que en depenen.
 - I, d'altra banda, si el personal directiu de l'Ajuntament de Madrid que per raó del seu càrrec desenvolupa funcions, entre d'altres, en una empresa pública municipal té dret –o no– al rescabament de les despeses de defensa judicial i representació ocasionades per aquest motiu.
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 8, 13 i 14.f) del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat per Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, així com l'article 21.1.a) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa i, sens perjudici, que la sentència s'hagi d'estendre a altres normes si així ho exigeix el debat finalment tratat en el recurs, ex article 90.4 de la LJCA.

Si bé, com es manifesta en la pròpia sentència, la Secció Quarta de la Sala Tercera del TS es limita en aquest cas a determinar si el personal directiu d'un ajuntament, que per raó del seu càrrec és també conseller d'una empresa pública municipal, té dret a exigir a l'esmentat Ajuntament el rescabament de les despeses de defensa judicial i representació ocasionades per la seva actuació com a conseller.

La sentència conclou:

- D'una banda, que els ajuntaments estan legitimats passivament per comparèixer en els recursos de la jurisdicció contenciosa administrativa en els plets presentats contra ells per reclamació dels deutes derivats de les actuacions de les societats mercantils que en depenen.

- I, d'altra banda, que el cas del personal directiu elegit per aquest motiu com a conseller d'una empresa pública municipal és diferent del personal directiu municipal, ja que les seves funcions són diferents a les que exerceix aquest darrer personal, doncs no impliquen exercici de potestats administratives i estan subjectes a la normativa privada reguladora de les societats de capital.

Tenint en compte que les societats municipals són ens instrumentals amb personalitat jurídica pròpia, l'article 14.f) del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic no li és d'aplicació als consellers, encara que siguin nomenats en representació d'un ajuntament; per tant, l'ajuntament no està obligat legalment a abonar les indemnitzacions per despeses de defensa i representació dels consellers, a diferència del que passa en el cas del personal directiu municipal i la resta de personal al servei de l'ajuntament.

En conseqüència, la sentència desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, i declara ajustada a dret la desestimació per silenci de la sol·licitud de la recurrent d'abonament de la indemnització per les despeses de defensa judicial i representació ocasionades amb motiu de la seva actuació com a consellera designada en la societat mixta de Mercamadrid SA, en representació de l'Ajuntament de Madrid.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 719/2025](#), de 15 de maig, referent a l'emissió d'un informe preceptiu. Ajuntament de Sant Celoni. Desestimació.

D'acord amb l'article 29 de la LTAIPBG, han de ser inadmeses a tràmit les sol·licituds consistents en consultes jurídiques o peticions d'informes o dictàmens, sens perjudici dels supòsits de consulta o orientació establerts per la legislació general de procediment administratiu i per les lleis sectorials que es demandin d'acord amb la normativa corresponent.

En aquest cas queda clar que en l'escrit de reclamació al GAIP s'està sol·licitant l'emissió d'un informe jurídic inexistent en la data de la SAIP, la qual cosa implica que la reclamació ha de ser inadmesa.

Així en els supòsits en què l'objecte de la petició excedeixi del concepte d'informació pública, cal resoldre i notificar la inadmissió d'aquesta. Així mateix, l'article 33 del RGAIP estableix la inadmissibilitat de les reclamacions que no tenen per objecte el dret a la informació pública i és clar que la pretensió d'obtenir un informe expedit ad

hoc per satisfer la pretensió de la persona reclamant està al marge del dret d'accés a la informació pública.

2. [Resolució 720/2025](#), de 15 de maig, referent a **l'accés a l'expedient administratiu i constar com a interessat**. Ajuntament de Barcelona.

La GAIP desestima la sol·licitud d'una persona física ja que la informació sol·licitada li havia estat lliurada amb anterioritat com a interessada en l'expedient. No es tracta d'un supòsit d'accés a la informació pública.

Aquest cas porta com a causa la comunicació que la persona sol·licitant va presentar davant la GAIP el 12 de maig del 2025, en un procediment de reclamació parcial en el qual pretenia obtenir una informació que no és pública, ja que segons el seu escrit de reclamació sol·licita, com a interessat en un expedient en tràmit davant l'Ajuntament de Barcelona, poder estar informat en tot moment de tota la informació que es generi al respecte.

La GAIP, a través d'aquesta resolució, declara que la sol·licitud ha de ser inadmesa a tràmit perquè la normativa aplicable imposa que quan l'objecte de la petició excedeix de la informació pública cal declarar la no admissió de la sol·licitud.

En aquest mateix sentit, l'article 33.2 del Reglament de la GAIP estableix la inadmissió de les sol·licituds quan no tinguin per objecte el dret a la informació pública i, en aquest cas, és clar que la documentació sol·licitada consta en l'expedient administratiu en tràmit i al qual té accés com a interessat, quedant al marge del dret a la informació pública.